

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 580/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov o návrhu navrhovateľa [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Rušinom, PhD., Štúrova 27, Košice, proti rozhodnutiu Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. k. VP/96/23/K z 22. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Návrh **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Návrh navrhovateľa a skutkový stav veci

1. Navrhovateľ sa ako bývalý primátor mesta Spišské Vlachy návrhom doručeným ústavnému súdu 15. septembra 2023 domáha zrušenia rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) označeného v záhlaví tohto uznesenia, ktorým mu výbor podľa § 9 ods. 10 písm. a) a čl. 9 ods. 16 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“) uložil pokutu vo výške 4 797,65 eur preto, že nepodal oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona, čím porušil povinnosť ustanovenú čl. 7 ods. 1 ústavného zákona (funkčné obdobie navrhovateľovi skončilo 13. decembra 2022, oznámenie za kalendárny rok 2022 mal preto podľa výboru navrhovateľ podať do 30. apríla 2023, ale podal ho až 7. júna 2023). Navrhovateľ požaduje zrušenie napadnutého rozhodnutia, vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania.

2. Uznesením č. 1828 zo 16. mája 2023 začal výbor proti navrhovateľovi konanie podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona a zároveň ho požiadal o stanovisko na účely konania vo veci ochrany verejného záujmu.

3. Verejný funkcionár sa k uzneseniu vyjadril listom zo 6. júna 2023, v ktorom uviedol, že ústavný zákon sa vzťahuje výlučne na verejných funkcionárov, a pretože k 30. aprílu 2023 nevykonával funkciu verejného funkcionára, nemal povinnosť podať oznámenie v zmysle ústavného zákona v roku 2023 (keďže funkcia mu skončila 13. decembra 2022). Uviedol, že oznámenie podá podľa čl. 8 ods. 3 ústavného zákona po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia funkcie (s tým, že oznámenie za kalendárny rok sa podáva len raz – čl. 7 ods. 3 ústavného zákona). Zároveň sa však ospravedlnil, ak nepostupoval správne a dodatočne oznámenie poslal.

4. Výbor v napadnutom rozhodnutí poukázal na zjednocujúce stanovisko ústavného súdu č. k. PLz. ÚS 1/2010, podľa ktorého má verejný funkcionár po skončení výkonu funkcie povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona za dobu výkonu funkcie v kalendárnom roku, v ktorom skončil aktívny výkon funkcie, do 31. marca nasledujúceho kalendárneho roka. Výbor upresnil, že pôvodný termín do 31. marca nasledujúceho kalendárneho roka bol novelizáciou ústavného zákona zmenený tak, že oznámenie je potrebné podať do 30. apríla nasledujúceho kalendárneho roka. Napriek tomu, že navrhovateľovi skončil výkon verejnej funkcie v roku 2022, podľa výboru mal podať oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok (t. j. rok, v ktorom mu skončil výkon verejnej funkcie), a to do 30. apríla 2023, k čomu preukázateľne nedošlo. Neskôr (dodatočne) predložené oznámenie podľa výboru nepredstavuje v zmysle ústavného zákona relevantný faktor, ktorý by mal byť pri rozhodovaní o porušení povinnosti podľa ústavného zákona zohľadnený podobne ako zavinenie verejného funkcionára (úmysel alebo nedbanlivosť) alebo „intenzita“ porušenia povinnosti (I. ÚS 32/2023).

5. Výbor ďalej uviedol, že oznámenie podľa čl. 8 ústavného zákona sa podáva vybranými verejnými funkcionármi (čl. 8 ods. 1 ústavného zákona) podľa ods. 5 čl. 8 ústavného zákona. Ustanovenie čl. 7 ods. 3 ústavného zákona by bolo použiteľné len v prípade, ak by navrhovateľ podal do 30. apríla 2023 oznámenie v zmysle čl. 7 ods. 1 ústavného zákona za kalendárny rok 2022 v súvislosti s funkciou primátora a medzitým by sa ujal inej verejnej funkcie, v súvislosti s ktorou by mu mohla vzniknúť povinnosť podania oznámenia za rok 2022 [za predpokladu, že by sa stal verejným funkcionárom spadajúcim pod čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona].

6. Výšku pokuty výbor určil s prihliadnutím na list súčasného primátora mesta [REDAKOVANÉ] z 12. júla 2023, ktorým výboru oznámil ročný príjem navrhovateľa za rok 2022 vo výške 57 571,78 eur. Jedna dvanástina ročného príjmu navrhovateľa za rok 2022 bola preto určená vo výške 4 797,65 eur, čomu zodpovedá výška uloženej pokuty.

II.

Argumentácia navrhovateľa

7. Navrhovateľ považuje napadnuté rozhodnutie za nezákonné, pretože a) vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, b) vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu a c) konaním výboru došlo k zásahu do jeho základných práv a oprávnených záujmov.

8. Navrhovateľ v prvom rade poukazuje na nesprávne právne posúdenie veci, ktoré ma spočívať v tom, či je verejný funkcionár povinný podať oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona, aj keď mu funkcia v tom čase už zanikla. Uvádza, že ústavný zákon sa v zmysle čl. 2 ústavného zákona vzťahuje len na explicitne vymenované osoby. Ak navrhovateľ k 30. aprílu 2023 nebol primátorom, čl. 7 ústavného zákona sa na neho nevzťahuje. Navyše, podľa jeho názoru podanie takého

oznámenia nedáva racionálny zmysel, pretože v roku 2023 podá navrhovateľ oznámenie podľa čl. 8 ods. 3 ústavného zákona (navrhovateľ v texte odkazuje na čl. 8 ods. 3 ústavného zákona, avšak je zrejmé, že mal na mysli čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, pozn.). Výklad výboru by podľa neho znamenal, že oznámenie za rok 2023 je potrebné podať dvakrát, čo podľa jeho názoru istotne nebolo cieľom ani zmyslom ústavného zákona. Výbor sa mal podľa jeho názoru prikloniť k výkladu, ktorý je pre účastníka správneho konania priaznivejší.

9. Navrhovateľ tiež namieta závažný zásah do jeho procesných práv, pretože výbor ako správny orgán nesplnil povinnosť ustanovenú v § 32 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) a nedal navrhovateľovi pred vydaním rozhodnutia možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, keďže navrhovateľovi pred vydaním rozhodnutia neumožnil preštudovať si spis a odňal mu právo na doplnenie dôkazov. Konkrétne poukazuje na list súčasného primátora mesta [REDAKOVANÉ], ktorým bol výboru oznámený údaj o výške príjmu navrhovateľa za rok 2022, pretože podľa navrhovateľa je tento údaj absolútne nesprávny a nie je zrejmé ani to, ako bola táto suma vypočítaná. Konkrétne navrhovateľ poukazuje na to, že nie je zrejmé, či na účely výpočtu výšky uloženej pokuty bolo do príjmu zarátané aj vyplatené odstupné, ktoré bolo jednak vyplatené až v roku 2023 (spolu so mzdou za december 2022) a jednak nie je súčasťou mzdy (§ 118 ods. 2 Zákonníka práce). Uvádza, že hrubá mzda navrhovateľa v roku 2022 bola spolu 41 132 eur a čistá v sume 29 800,82 eur, a preto 1/12 čistého príjmu navrhovateľa mala byť určená vo výške 2 483,40 eur. Uložená pokuta je preto podľa názoru navrhovateľa vypočítaná zjavne nesprávne.

III.

Posúdenie dôvodnosti návrhu

III.1. K nesprávnemu právnemu posúdeniu:

10. Ustanovenie čl. 7 ods. 1 ústavného zákona upravuje povinnosť verejných funkcionárov (uvedených v čl. 2 ods. 1 ústavného zákona) podať písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov (ďalej len „oznámenie“) orgánu určenému v čl. 7 ods. 5 ústavného zákona, a to do 30 dní odo dňa, keď sa ujali výkonu verejnej funkcie a počas jej výkonu vždy do 30. apríla.

11. Podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona je verejným funkcionárom na účely ústavného zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1. Na účely čl. 7 a 8 ústavného zákona a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.

12. Podľa názoru ústavného súdu výbor v napadnutom rozhodnutí správne poukázal na zjednocujúce stanovisko ústavného súdu č. k. PLz. ÚS 1/2010, v ktorom ústavný súd konštatoval, že verejný funkcionár má po skončení výkonu funkcie povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona za dobu výkonu funkcie v kalendárnom roku, v ktorom skončil aktívny výkon funkcie, do 31. marca nasledujúceho kalendárneho roku.

13. Zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona. Ústavný zákon ustanovuje povinnosti počas aktívneho výkonu funkcie,

ako aj po jeho skončení, pričom dodržiavanie týchto povinností musí byť kontrolované rovnako počas celého obdobia – v každom momente aktívneho výkonu funkcie. Z tohto dôvodu je rozumné, že verejný funkcionár je po ukončení aktívneho výkonu funkcie povinný urobiť oznámenie aj za dobu výkonu funkcie v poslednom kalendárnom roku výkonu funkcie, a to do 30. apríla nasledujúceho kalendárneho roku. V opačnom prípade by časť aktívneho výkonu verejnej funkcie nebola preverená, a tým by bol popretý účel ústavného zákona (pozri zjednocujúce stanovisko č. k. PLz. ÚS 1/2010).

14. Ústavný súd v tejto súvislosti iba dodáva, že senáty ústavného súdu sú rozhodnutím o zjednotení právnych názorov v ďalšom konaní viazané [pozri § 13 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Zároveň podľa názoru ústavného súdu niet racionálneho dôvodu na odchýlenie sa od právneho názoru ústavného súdu vyjadreného v už citovanom zjednocujúcom stanovisku č. k. PLz. ÚS 1/2010, a keďže na skutkové okolnosti posudzovaného prípadu toto stanovisko zjavne dopadá, ústavný súd vyhodnotil túto námietku navrhovateľa ako nedôvodnú.

15. Ak ďalej navrhovateľ argumentoval tým, že v roku 2023 bude podávať oznámenie podľa čl. 8 ústavného zákona, ani s touto argumentáciou sa ústavný súd nestotožňuje. Ako správne uviedol výbor v napadnutom rozhodnutí, oznámenie podľa čl. 8 sa podáva vybranými verejnými funkcionármi len v stanovených prípadoch podľa ods. 5 tohto článku ústavného zákona, pričom toto oznámenie sa podáva za iným účelom a s iným cieľom, ako je tomu v prípade oznamovacej povinnosti podľa čl. 7 ústavného zákona (ústavný súd zhodne s výborom poukazuje aj na skutočnosť, že ide o iný formulár na podávanie oznámenia).

16. Podľa dôvodovej správy k ústavnému zákonu: *„Obdobne ako v doposiaľ platnom ústavnom zákone č. 119/1995 Z. z. sa navrhuje ustanoviť verejným funkcionárom povinnosť pravidelne predkladať príslušným orgánom písomné oznámenia, ktorých súčasťou by mali byť informácie o dodržiavaní povinností a obmedzení ustanovených týmto ústavným zákonom príp. osobitnými zákonmi, informácie o iných zárobkových aktivitách verejných funkcionárov uskutočňovaných v súlade s právnym poriadkom súčasne s výkonom verejnej funkcie a ich majetkových pomeroch, vrátane príjmov dosiahnutých v sledovanom období. Účel tejto oznamovacej povinnosti je potrebné vidieť okrem iného vo vytvorení reálnej možnosti kontrolovať dodržiavanie povinností a obmedzení ustanovených týmto ústavným zákonom. Predmetom kontroly budú teda prírastky majetku a kontrola má smerovať k tomu, aby sa dalo jasne identifikovať z akých zdrojov boli prírastky majetku nadobudnuté.“* (zvýraznenie pridané ústavným súdom, pozn.).

17. Naproti tomu čl. 8 ústavného zákona upravuje tzv. postzamestnanecké obmedzenia pre verejných funkcionárov, ktoré sú rozčlenené do troch oblastí:

a) zákaz vstupovať do taxatívne ustanovených právnych vzťahov s osobami, ak verejný funkcionár v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhody alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo individuálnych právnych aktov pre tieto osoby,

b) zákaz vstupovať do právnych vzťahov podľa odseku 2 písm. a) až e) s osobami, s ktorými verejný funkcionár v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie uzavrel zmluvu o verejnom obstarávaní alebo ku ktorým vykonával zriaďovateľskú pôsobnosť.

18. Podanie oznámenia podľa čl. 7 a zároveň podľa čl. 8 ústavného zákona neznamena duplicitu, ako to uvádza navrhovateľ, pretože každé z týchto oznámení má iný účel a preskúmané je splnenie osobitných a odlišných povinností stanovených ústavným zákonom.

19. Jediný prípad duplicity umožňujúci „nepodanie“ oznámenia je upravený v čl. 7 ods. 3 ústavného zákona, podľa ktorého ak je verejný funkcionár zvolený alebo vymenovaný do inej verejnej funkcie alebo je opätovne zvolený alebo vymenovaný do tej istej verejnej funkcie a podal v kalendárnom roku oznámenie podľa odseku 1 príslušnému orgánu podľa odseku 5, nie je povinný ho podať tomu istému orgánu opätovne. To však zjavne nie je prípad navrhovateľa (a navrhovateľ ani nič také netvrdil). Ako uvádza výbor: „... čl. 7 ods. 3 ústavného zákona by mohol byť uplatnený v prípade verejného funkcionára len vtedy, ak by podal do 30.4.2023 oznámenie v zmysle čl. 7 ods. 1 ústavného zákona za kalendárny rok 2022 v súvislosti s funkciou primátora a medzitým by sa ujal inej verejnej funkcie, v súvislosti s ktorou mu mohla vzniknúť povinnosť podania oznámenia výboru za rok 2022 (samozrejme za predpokladu, že sa stal verejným funkcionárom spadajúcim pod dikciu čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona).“ Aj tieto námietky navrhovateľa s prihliadnutím na uvedené považuje ústavný súd za nedôvodné.

III.2. K namietanému porušeniu procesných práv navrhovateľa:

20. Azda najzávažnejší problém vidí navrhovateľ v tom, že konaním výboru malo byť závažným spôsobom zasiahnuté do jeho procesných práv, a to tým, že pred vydaním rozhodnutia nedal výbor navrhovateľovi možnosť vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia, k spôsobu jeho zistenia, prípadne mu nedal možnosť navrhnúť jeho doplnenie. Poukazuje pritom na skutočnosť, že až z rozhodnutia sa dozvedel o existencii listu súčasného primátora mesta [REDAKOVANÉ], ktorým bola výboru oznámená výška príjmu navrhovateľa za rok 2022. Ak by mu pritom nebolo odňaté toto právo, sumu uvedenú v tomto liste by namietal a žiadal by doplniť dokazovanie o uznesenie Mestského zastupiteľstva mesta [REDAKOVANÉ], ktorým bol stanovený plat navrhovateľa, a o výplatné pásky.

21. Navrhovateľ poukazuje na čl. 11a ústavného zákona, podľa ktorého sa na konanie orgánu uvedeného v čl. 7 ods. 5 a podľa čl. 9 až 11 primerane použijú ustanovenia všeobecného predpisu o správnom konaní.

22. Podľa § 32 ods. 2 správneho poriadku je správny orgán povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

23. Podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona orgán podľa odseku 1 umožní verejnému funkcionárovi, proti ktorému sa vedie konanie, aby sa vyjadril ku konaniu; ak je to potrebné, vykoná ďalšie dokazovanie.

24. Ústavný súd zdôrazňuje, že správny poriadok sa v prípade konania podľa čl. 9 ústavného zákona aplikuje len primerane – t. j. primerane účelu a zmyslu konania podľa ústavného zákona. Podstatné bolo, či mal navrhovateľ možnosť vyjadriť sa k prebiehajúcemu konaniu, pričom ani samotný sťažovateľ nenamietal, že by mu nebolo umožnené vyjadriť sa ku konaniu ako takému.

Zároveň ústavný súd konštatuje, že nemohlo dôjsť k porušeniu jeho procesných práv, a to s ohľadom na závery ústavného súdu uvedené v uznesení č. k. PLz. ÚS 1/2016, podľa ktorého ústavný súd v konaní o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov preskúmava aj správnosť výšky pokuty uloženej verejnému funkcionárovi (pričom, ako sa uvádza ďalej, pochybenie napokon v tomto smere nezistil).

III.3. K výške uloženej pokuty:

25. Napokon navrhovateľ namieta výšku uloženej pokuty. Podľa jeho názoru sa do príjmu, z ktorého výbor pri ukladaní pokuty vychádzal, nemalo započítavať odstupné, a to jednak preto, že bolo navrhovateľovi uhradené až v januári 2023, a jednak s odkazom na § 118 ods. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého sa odstupné nepovažuje za mzdu. Tiež namieta, že sa pokuta mala určiť z čistej, a nie z hrubej mzdy.

26. Podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona sa pokuta ukladá „v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára, ak ide o porušenie povinnosti podať oznámenie podľa čl. 7 v lehote ustanovenej v čl. 7“.

27. Podľa čl. 9 ods. 16 ústavného zákona sa na účely ústavného zákona mesačným platom verejného funkcionára rozumie „jedna dvanástina z jeho ročného príjmu za predchádzajúci kalendárny rok za výkon verejnej funkcie...“.

28. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že výbor pri určení výšky pokuty vychádzal z údajov, ktoré mu boli doručené listom primátora mesta [REDAKOVANÉ] z 12. júla 2023. V tomto liste bolo uvedené, že ročný príjem navrhovateľa za rok 2022 za výkon verejnej funkcie bol vo výške 57 571,78 eur, pričom jedna dvanástina z tohto príjmu bola preto určená vo výške 4 797,65 eur. Navrhovateľ spolu s podaným návrhom doručil ústavnému súdu aj výplatné pásky, z ktorých je zrejmé, že výbor správne určil výšku ročného príjmu navrhovateľa za rok 2022, berúc do úvahy hrubú mzdu navrhovateľa za výkon verejnej funkcie v januári až decembri 2022 (vrátane odstupného).

29. V prvom rade ústavný súd poukazuje na § 2 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 253/1994 Z. z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 253/1994 Z. z.“), z ktorého vyplýva, že funkcia starostu je verejnou funkciou, ktorá sa nevykonáva v pracovnom pomere. V zmysle § 2 ods. 4 zákona č. 253/1994 Z. z. možno Zákonník práce použiť analogicky len v prípadoch tam stanovených, t. j. len pokiaľ ide o tvorbu a použitie sociálneho fondu, stravovanie a prispievanie na stravovanie. Navyše, čl. 9 ods. 16 ústavného zákona výslovne definuje, čo sa má rozumieť pod pojmom „mesačný plat verejného funkcionára“. Je zjavné, že podstatným v tomto prípade nebude pojem „plat“ alebo „mzda“, ale pojem „príjem“.

30. Ústavný súd poukazuje na čl. 7 ods. 2 ústavného zákona, podľa ktorého sú verejní funkcionári povinní dokladovať svoje „príjmy“ (a) podaným daňovým priznaním k dani z príjmov fyzických osôb za predchádzajúci kalendárny rok alebo (b) iným dokladom vydávaným na daňové účely obsahujúcim sumu príjmov, ktoré verejný funkcionár získal za predchádzajúci kalendárny rok.

31. Odpoveď na to, čo sa má na mysli pod pojmom „príjem“ v zmysle čl. 7 a ods. 2 ústavného zákona (a nadväzne preto aj v zmysle čl. 9 ods. 16 ústavného zákona), je teda potrebné hľadať

v právnych predpisoch z oblasti daňového práva, predovšetkým v zákone č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 595/2003 Z. z.“).

32. Odmena primátora je v zmysle § 5 ods. 1 písm. d) zákona č. 595/2003 Z. z. príjmom zo závislej činnosti.

33. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 595/2003 Z. z. sú príjmy zo závislej činnosti (§ 5) plynúce daňovníkovi najdlhšie do 31. januára po skončení zdaňovacieho obdobia, za ktoré sa dosiahli, súčasťou základu dane za toto zdaňovacie obdobie. Teda aj plat primátora, ktorý bol navrhovateľovi uhradený v januári 2023, avšak za december 2022, je súčasťou základu dane za zdaňovacie obdobie roka 2022, a preto je ho potrebné rátať do príjmu, ktorý navrhovateľ dosiahol v roku 2022.

34. Za nedôvodnú považuje ústavný súd aj námietku navrhovateľa, že sa má do výpočtu brať čistý príjem verejného funkcionára. Ústavný súd poukazuje na uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 137/2022, kde konštatoval, že pod pojmom ročný príjem je potrebné rozumieť ročný hrubý príjem, z ktorého sa určuje mesačný plat verejného funkcionára (na účely určenia pokuty podľa čl. 9 ods. 10 ústavného zákona) (pozri napríklad aj I. ÚS 32/2023).

35. Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa, že sa do ročného príjmu nemá rátať aj odstupné, aj túto považuje ústavný súd za nedôvodnú.

36. Navrhovateľ v podanom návrhu poukazuje na § 118 ods. 2 Zákonníka práce, v zmysle ktorého sa odstupné nepovažuje za mzdu. Analogicky by sa tento princíp mal uplatňovať aj pri určovaní, čo možno považovať za príjem verejného funkcionára v zmysle čl. 9 ústavného zákona. Ani s týmto názorom sa však ústavný súd nestotožňuje. Poukazuje pritom na už uvedené závery, z ktorých vyplýva, že podstatný je pojem „príjem“ (definovaný v zmysle zákona č. 595/2003 Z. z.), a nie pojem „mzda“ či „plat“.

37. Podľa § 5 ods. 1 písm. g) zákona č. 595/2003 Z. z. sú príjmom zo závislej činnosti aj príjmy plynúce v súvislosti s minulým, súčasným alebo budúcim výkonom závislej činnosti alebo funkcie bez ohľadu, či daňovník pre platiteľa príjmu skutočne vykonával, vykonáva alebo bude vykonávať túto závislú činnosť alebo funkciu. Je teda zrejmé, že aj odstupné je nutné zahrnúť pod pojem „príjem“, a preto odstupné vyplatené navrhovateľovi za december 2022 bolo správne výborom zarátané do príjmu za rok 2022 na účely výpočtu pokuty v zmysle čl. 9 ods. 16 ústavného zákona.

38. Z takýchto okolností nemožno vyvodit' rozpor namietaného rozhodnutia s ústavou a ústavným zákonom. Už pri predbežnom prerokovaní je zrejmé, že návrh navrhovateľa je zjavne neopodstatnený a ako taký bol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutý.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2023

Robert Šorl
predseda senátu